

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΟΡΙΣ ΡΟΥΣΣΕ

Μια δυνατή

συγκίνηση

Η Ζαννέτ ήταν δύσκολο κορίτσι. Καταφερνε να ξεγλυ-
στράη απ' όλες τις παγίδες που της έστηναν οι άνδρες και
χαιρόταν την ελευθερία της όπως ο τζίτζικας το καλο-
καίρι. Γι' αυτήν η ζωή δεν ήταν τίποτε άλλο από σπόρ. Η
Ζαννέτ ήταν πρώτη και καλύτερη σ' όλους τους αγώνες,
λάβαινε μέρος στις πιο δύσκολες συναντήσεις και το μέ-
γαλό της ήταν στολισμένο μ' ένα σωρό κύπελλα και έπα-
θλα. Είχε ακόμη στενή αλληλογραφία με τους πρωταθλη-
τάς όλου του κόσμου, παρακολουθούσε την προπόνησί τους
και τις επιδόσεις τους και κάθε βράδυ πριν να κοιμηθη
θαύμαζε τις διάφορες φωτογραφίες που της είχαν στείλει.

Η Ζαννέτ ήταν ένα φαινόμενο. Όσοσο με όλη αυτή την
τόσο σκληρή ζωή της είχε διατηρήσει την ευγένεια της σι-
λουέττας της κι' εκείνο το τόσο άγγελικό προσωπάκι της.
Τα ξανθά μαλλιά της μαλιστα του έδιναν μια υπερκόσμια
ώμορφα. Έτσι, όποιος δεν την ήξερε, νόμιζε ότι έχει έμ-
πρός του ένα τρυφερό κι' ευαίσθητο πλασματάκι χωρίς
δύναμι, ένα κορίτσι λεπτό σαν ένα άνθος. Γι' αυτό κιόλας
δταν τύχαινε να βρεθῆ ὄρθια σὲ κανένα λεωφορεῖο κι' αὐ-
τοί ακόμη οἱ ἠλικιωμένοι κύριοι σηκωνόντουσαν γιὰ νὰ τῆς
παραχωρήσουν τὴ θέσι τους, ἐνῶ τὴν κύτταζαν μ' ἕνα βλέμ-
μα συμπαθείας σὰν νὰ τῆς ἔλεγαν:

Εἶσατε τόσο λεπτή πού δὲν πρέπει νὰ στέκεσθε ὄρθη
γιατὶ θὰ κουρασθῆτε.

Κι' ἐκείνη κοκκίνιζε ἀπὸ τὴ ντροπὴ τῆς κι' ἐνοιωθε τὴ
ἐπιθυμία νὰ τινάξη καταγῆς μὲ μιὰ γροθιά τὸν εἰσπράχτο-
ρα γιὰ νὰ τοὺς δείξῃ ὅτι ἦταν δυνατὴ σὰν... ταῦρος!

Ὡστόσο ἕνα μεσημέρι πού γύριζε κουρασμένη ἀπὸ μιὰ
ἀθλητικὴ συνάντησι, τὰ πράγματα δὲν ἦρθαν καθόλου ὅ-
πως τὰ εἶχε ὑπολογίσει. Τὸ λεωφορεῖο ἀπὸ τὸ Σαιν-Ντε-
νὶς πού πήγαινε γιὰ τὸ Πα-
ρίσι εἶχε πολὺ κόσμο κι' ἐ-
πειδὴ ἦταν μακρυνὴ ἢ ἀπό-
στασις κανεὶς δὲν ἔδειχνε
διάθεσι νὰ παραχωρήσῃ τὴ
θέσι του στὴν Ζαννέτ. Ὅλοι
τοὺς μάλιστα τὴν κυττοῦσαν
μὲ μιὰ δόσι εἰρωνείας κι' ἀ-
ποροῦσαν τί θέλει αὐτὴ ἢ τό-
σο καλοντυμένη νέα μέσα σ'
ἕνα λαϊκὸ λεωφορεῖο τοῦ
Σαιν-Ντενίς. Ἡ Ζαννέτ με-
τανοοῦσε πού δὲν εἶχε πά-
ρει τὸ πολυτελὲς αὐτοκίνητο
τῆς, ἀφοῦ εἶχε πάει τόσο μα-
κριά. Μετανοοῦσε ἀκόμη
καὶ μ' αὐτὴ τὴ μανία τῆς ν'
ἀνακατέβεται μὲ τὸν κόσμο
τῶν ἐργατῶν, πού μύριζαν ἰ-
δρωτὰ καὶ καπνὸ δευτέρας
ποιότητας.

Ἡ δυστυχισμένη ἢ Ζαννέτ
πιγύοταν μέσα σ' ἐκείνο τὸ
λεωφορεῖο καὶ κάθε τόσο ἐ-
νοιωθε νὰ τὴν πιέζουν οἱ νέοι
ἐπιβάτες πού ἀνέβαιναν σὲ
κάθε σταθμὸ. Ἡ Ζαννέτ ἐ-
νοιωθε ὅτι θὰ λιποθυμοῦσε.
Τὸ κεφάλι τῆς εἶχε ἀρτίσει
νὰ ζαλιζέται καὶ τ' αὐτιά
τῆς νὰ βουίζουν. Ξαφνικά,
λίγο πὺ πέρα ἀπὸ αὐτὴν εἶ-
δε ἕνα νέο. Ἦταν καθισμέ-
νος ἀναπαυτικὰ στὸ κάθι-
σμά του καὶ φαινόταν ὅτι
ἀπελάμβανε τὴν ἀνάπαυσί
του. Ἡ Ζαννέτ στάθηκε
μπροστά του, τὸν πάτησε μὲ
τὸ μικρὸ τῆς ποδαράκι, τοῦ
ζήτησε συγγνώμην μ' ἕνα
χαμόγελο καὶ κύτταξε μὲ
ζήλεια τὸν λίγο τόπο τοῦ
καθίσματος πού περίσσευε.

Ἐλπίζε ὅτι ὁ νέος θὰ καταλάβαινε τὴν σημασία τοῦ βλέμ-
ματός τῆς καὶ θὰ ἔσπευδε νὰ τῆς κἀνῃ λίγο τόπο ἢ νὰ τῆς
παραχωρήσῃ τὴ θέσι του. Μὰ ἐκείνος κυττοῦσε ὀλοῖσια ἐμ-
πρός του σὰν ὑπνωτισμένος κι' οὔτε καταδέχτηκε νὰ τῆς
ἀπαντήσῃ στὸ χαμόγελό τῆς.

Ἡ Ζαννέτ ἐκνευρισμένη τὸν περιεργάσθηκε. Ὑστερα
ζάρωσε μ' ἀπογούτεσι τ' ὠμορφο προσωπάκι τῆς καὶ ψι-
θύρισε:

— Κρίμα στὰ ροῦχα!

Δὲν μπορούσε, βλέπετε, νὰ χωρέσῃ τὸ μυαλό τῆς πῶς
ἕνας καλοντυμένος ἄνθρωπος ἦταν δυνατό νὰ εἶνε ἀγενής.
Καὶ σκεφτόταν μὲ πίκρα ὅτι οἱ νέοι τῆς ἐποχῆς τῆς δὲν
μοιάζουν καθόλου μὲ τοὺς παληοὺς κι' ὅτι οἱ ἠλικιωμένοι
ἄνθρωποι εἶνε πὺ εὐγενεῖς, ἀδιάφορο ἂν εἶνε ἐργατικοὶ
ἢ ἀριστοκράτες.

Ἐπειδὴ ὁμως ἦταν πολὺ κουρασμένη ἀποφάσισε ν' ἀφή-
σῃ στὴν πάντα τὴν εὐγένεια καὶ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν ὀρθο-
στασία. Καὶ εἶπε στὸ νέο μὲ κάποιον τόνο παραπόνου:

— Σὰς παρακαλῶ, μού κάνετε λίγη θέσι νὰ καθῆσω;

Ὁ νέος γύρισε δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὸ κεφάλι του σὰν
χαμένος, μὰ δὲν κουνήθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του. Ἐνας ἐργα-
τικὸς τότε πού στεκόταν ἀπὸ πάνω του, τὸν κτύπησε βά-
ναυσα στὸν ὦμο καὶ τοῦ φώναξε:

— Ἐ, πατριώτη, σοῦ μιλάει ἢ δεσποινίς. Κάνε τῆς λίγη
θέσι νὰ καθῆσῃ!...

Ὁ νέος τινάχτηκε σὰν μαγνητισμένος, κοκκίνησε καὶ κὸλ-
λησε στὴν ἄκρη τοῦ καθίσματος.

— Μὲ συγχωρεῖτε, δήλωσε μ' ἀμηχανία, δὲν ἤξερα ὅτι
μιλοῦσατε σὲ μένα...

— Μὲ κοροϊδεῖτε, σκέφτηκε ἢ Ζαννέτ. Δὲν φτάνει πού εἶ-
νε ἀγενής, ἀλλὰ εἶνε καὶ
ψεύτης.

Καὶ δίχως νὰ τοῦ πῆ οὔτε
ἕνα εὐχαριστῶ κάθησε δί-
πλα του.

Ὁ νέος, ὥστόσο, δὲν κου-
νήθηκε. Ἀνάπνεε μ' εὐχαρί-
στησι τὸ ἄρωμά τῆς, στένα-
ξε δυὸ-τρὶς φορές καὶ
βάλθηκε πάλι νὰ κυττάξῃ ὀ-
λοῖσια ἐμπρός του. Ἡ Ζαν-
νέτ πρόσεξε τότε ὅτι ἦταν
συμπαθητικὸς, ὅτι εἶχε πολ-
λὸ ὠμορφα χέρια κι' ὅτι τὸ
ντύσιμό του ἔδειχνε γούστο
κι' ἕναν ἀέρα πολιτισμοῦ.
Αὐτὸ τὴν ἔκανε νὰ τοῦ συγ-
χωρήσῃ τὴν συμπεριφορὰ του
καὶ γιὰ νὰ πιάσῃ κουβέντα
μαζύ του τὸν ρώτησε τί ὠρα
ἦταν.

Ὁ νέος τῆς ἀπάντησε λίγο
ταραγμένος ὅτι δὲν ξέρει.
Ὡστόσο ἐκείνη παρατήρησε
ὅτι στὸ χέρι του φοροῦσε ἕ-
να κομψὸ ρολόι κι' ὅτι αὐτὸ
δούλευε περίφημα!

Ἡ Ζαννέτ, λοιπὸν, θύμω-
σε, γύρισε ἀπὸ τὴν ἄλλη
μεριά τὸ πρόσωπό τῆς καὶ
βάλθηκε νὰ διαβάξῃ ἀνά-
ποδα μιὰ ἐφημερίδα πού
κρατοῦσε ἕνας ἐπιβάτης, ὁ
ὅποιος στεκόταν μπροστά
τῆς.

Τέλος ἦρθε ὁ εἰσπρά-
κτωρ νὰ τοὺς δώσῃ εἰσιτή-
ρια. Ἡ Ζαννέτ πλήρωσε ἀ-
μέσως. Ὁ νέος ὁμως ἔψαξε
τὶς τσέπες του, ἔβγαλε ἕνα
χαρτονόμισμα, τὸ χάιδεψε
πολλὲς φορές δισταχτικὰ
καὶ τὸ ἔδωσε στὸν εἰσπρά-

Κυττοῦσε ὀλοῖσια ἐμπρός του σὰν ὑπνωτισμένος...

χτορα. Έκείνος τό πήρε, έκοψε τό εισιτήριο κ' ύστερα έπιασε μόνος του τό χέρι του άγνωστου και του έβαλε μέσα τά ρέστα και τό μπιλιέττο, ένω του έλεγε :

— Τά ρέστα σας, κ. Έρνέστ. Καθώς βλέπω, αρχίσατε να συνηθίζετε στο ξεχώρισμα των χαρτονομισμάτων!..

Η Ζαννέτ που παρακολουθούσε αυτή τή σκηνή έβγαλε μιá κραυγή άλγεινης έκπλήξεως. Τότε μόνο άντελήφθη ότι ό νέος ήταν τυφλός.

— Συγγνώμην, ψιθύρισε, μη ξέροντας τί κάνει.

Και άν δαν ντρεπόταν τον κόσμο θ' άρχιζε να κλαίη που εχε φερθή με τόση προστυχιά σ' έναν τυφλό. Τραθήχτηκε μάλιστα με σεβασμό από κοντά του και σ' όλο τό διάστημα μέχρι τό Παρίσι δέν έπαυε να τον περιεργάζεται με συμπάθεια. "Ενοιωθε μάλιστα τήν καρδιά της να σφίγγεται κι' αι σθανόταν τήν έπιθυμία να τον βοηθήση. "Όταν, τέλος, έφτασαν στον σταθμό, ή Ζαννέτ περιεργη στάθηκε να ιδή τί θα κάνει αυτός ό νέος και που θα πήγαινε. Είδε τότε να τον βοηθά ή εισπράχτορας να κατεβή από τό λεωφορείο και να τον οδηγή ως τά καθίσματα ενός μπάρ. Έκει τον έγκατέλειψε. Φαίνεται ότι ό τυφλός περιμενε κάποιον για να τον πάρη από εκεί πέρα. Η Ζαννέτ μ' όλο τό θάρρος που τής έδινε ή άθώοτης της, πλησίασε και τον ρώτησε :

— Μου επιτρέπετε να σας βοηθήσω, κύριε;

Ο νέος χαμογέλασε με πίκρα.

Είσαστε άσφαλώς ή νέα του λεωφορείου, τής είπε κρημα. Σας άνεγνώρισα από τή φωνή σας. Μά δέν μου επιτρέπεται να κάνω κατάχρησι τής καλωσύνης σας. "Αλλωστε έχω πειά συνηθίσει σ' αυτή τήν κατάσταση μου.

Μά ή Ζαννέτ επέμενε. "Ετσι με τή συζήτηση έγιναν φίλοι. Η Ζαννέτ έμαθε ότι αυτός ό νέος λεγόταν Έρνέστος Κορμπέλ, ότι ήταν χημικός κι' ότι είχε χάσει τό φως του έδω και δυο χρόνια καθως έκανε ένα πείραμα στο έργοστήριό του. Από τότε, τρεις φορές τό μήνα πήγαινε σ' έναν γιατρό του Παρισιού, χωρίς όμως να υπάρχουν και πολλές έλπίδες να ξαναβρής τό φως του.

— Μου χρειάζεται, τής έξωμολογήθηκε, καθως μου είπε ό γιατρός, μιá δυνατή συγκίνηση, μόνο ένας σοβαρός ψυχικός κλονισμός θα με θεράτσει.

Κ' ή Ζαννέτ ώρκίστηκε να του χαρίση αυτή τή συγκίνηση. Μά δέν του φανέρωσε τις σκέψεις της. Τόν έπεισε μάλιστα, με τή βοήθεια και του γιατρού, να μείνη στο Παρίσι κι' άνέλαθε κρυφά όλη τήν φροντίδα τής περιθαλψέως του. Για χάρι του έγκατέλειψε όλες τις διασκεδάσεις της κι' όλους τους φίλους της. Ο Έρνέστος ήταν ό «άρρωστος» της. Τόν περιποιόταν σαν μιá καλή νοσοκόμος. Κάθε άπόγεμα τον πήγαινε ως τον κήπο του Λουξεμβούργου κι' εκεί καθισμένοι σ' έναν πάγκο συζητούσαν για ένα σωρό πράγματα.

Ο «άρρωστος» της είχε άνακτήσει τήν ευθυμία του. Μά πολλές φορές κυριευόταν από μιá τρομακτική μελαγχολία. "Όταν δέ τύχαινε να τον ρωτήση ή Ζαννέτ τί έχει, εκείνος στέναζε και τής δήλωνε :

— Δέν μπορώ πειά να χαρώ τό φως, τον ήλιο, τήν ώμορφιά του κόσμου. Δέν μπορώ ακόμη να ιδώ και σας, καταλαβαίνω ότι είσαι ένας σωστός άγγελος. Μά είμαι βέβαιος ότι μιá μέρα θα με βαρεθής και θα μ' αφήσης. Και τότε θα γίνω πιό δυστυχισμένος κ' ή ζωή θα μου φαίνεται ακόμη πιό σκοτεινή.

Η Ζαννέτ έβλεπε να τρέχουν από τά σθυσμένα ματια του θερμά δάκρυα. "Ότόσο πράγματι, μιá μέρα, όταν κατάλαβε ότι τήν άγαπούσε παράφορα, τον έγκατέλειψε. Κι' ό Κορμπέλ κυριεύθηκε τότε από μιá τρομακτική θλίψη. Στην αρχή σκέφθηκε ν' αυτοκτονήση. "Υστερα όμως

τό πήρε αποφασί. Καταλάβαινε ότι έτσι έπρεπε να γίνη κι' ότι ή Ζαννέτ μιá μέρα ήταν μοιραίο να φύγη από κοντά του. Και από συνήθεια πειά εξακολουθούσε να πηγαινή στο γιατρό και να κάνη τρεις φορές τό μήνα τό ταξίδι από τό Σαιν-Ντενίς στο Παρίσι.

Μιá μέρα, τέλος, ό γιατρός του δήλωσε ότι είχε έρθει πειά ό καιρός για τή μεγάλη συγκίνηση. Μόνο που θα έπρεπε να μην είνε καθόλου περιεργος. Θα έπρεπε μάλιστα να δεχθής ως νοσοκόμο του τήν Ζαννέτ Ντυσώ. "Αλλωστε μόνη της είχε ζητήσει να παρευρεθής κατά τήν τελευταία αυτή εξέτασί του.

Ο Έρνέστ στο άκουσμα αυτού του όνόματος χλώμιασε. Μά συνήλθε γιατί σκέφθηκε ότι θα ήταν μιá άπλη συνωνυμία. Η Ζαννέτ που τον είχε έγκαταλείψει λεγόταν Μπρυνώ κι' άσφαλώς τώρα πειά δέν θα καταδεχόταν να παίξη τό ρόλο τής νοσοκόμου.

"Ετσι άκολούθησε τό γιατρό στον χειρουργικό θάλαμο, βέβαιος ότι κι' αυτή τή φορά δέν θα υπήρχε έλις να ιδή τό φως του. Ο Έρνέστ υπόφερε πολυ κ' ήταν άδύνατο να συγκρατήση τους πόνους του. Ξαφνικά, χωρίς να τό περιμένη, άκουσε μιá φωνή κοντά σ' ατί του να του ψιθυρίζει :

— Κάνετε λοιπόν λίγο κουράγιο. Μη μ' αφήσετε να νομίσω ότι θα παντρευτώ έναν δειλό!

— Ζαννέτ! άγαπημένη μου Ζαννέτ! φώναξε με μιá κραυγή άπέραντης συγκινήσεως ό Έρνέστ, άναγνωρίζοντας τή φωνή τής φίλης του. Σ' έδω :

Και τήν ίδια στιγμή άνασηασκώθηκε στο μεταλλικό κρεβάτι του χειρουργείου τρέμοντας από τή χαρά του. Τήν ίδια ώρα ό σκοτεινός πέπλος που σκέπαζε τά μάτια του άρχισε να ξεκαθαρίζη και διέκρινε τό άγγελικό πρόσωπο τής Ζαννέτ που του χαμογελούσε.

— Θεέ μου, βλέπω! ψιθύρισε και λιποθύμησε.

"Όταν, κατόπιν από λίγο, συνήλθε κι' άνοιξε τά μάτια του, είδε δυό πρόσωπα να τον κυττάζουν άχτινοβολώντας από χαρά: Ο γιατρός και ή Ζαννέτ.

— Σας όφειλω τή ζωή μου, τους είπε ό Έρνέστ με καλωσύνη.

Μά ό γιατρός του έδειξε τήν Ζαννέτ και του έπε :

— Στη δεσποινίδα χρωστάς τό φως σου, γιατί ή

Ζαννέτ με έβοήθησε να σου χαρίσω τήν δυνατή συγκίνηση που χρειαζόσουν για να γίνης καλά. Είχε μάλιστα τό κουράγιο να σ' έγκαταλείψη ένω σ' άγαπούσε και να έλθη πάλι κοντά σου όταν τής είπα ότι ήταν πειά καιρός. "Ελπίζω ότι θα τήν κάνης ευτυχισμένη.

Κι' ό Έρνέστ του τό υποσχέθηκε. "Αλλωστε ένοιώθε ότι του ήταν άδύνατο πειά να ζήση μακριά από αυτό τον ξανθό άγγελο που τον είχε βοηθήσει να ξαναβρής τό φως του και να γνωρίση τον ήλιο, τα λουλούδια και τον έρωτα.

ΜΩΡΙΣ ΡΟΥΣΣΕΛ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

Η... ΚΗΔΕΙΟΜΑΝΗΣ !

Μιá νεαρά Αμερικανίς, ή Σοφία Χρίσκαν, από 16 έτών έχει τήν παράξενη ιδιοτροπία να πηγαινή σ' όλες τις κηδείες που γίνονται στην πολιτεία τής Πενσυλβανίας, όπου κατοικεί. Είτε δέν συμβή κοντά στην πόλι της μιá κηδεία, είτε βρέχει, είτε χιονίζει, είτε, τέλος, ό ήλιος καιει σαν καμίνι, ή μίς Χρίσκαν δέν έννοεί να ζήση χωρίς να ίκανοποιήση τήν παράδοση αυτής μανίας της.

Μόλις άκούση κηδεία, ντώνεται βιαστική και τρέχει να τήν προφτάσι. Για όλες τις κηδείες τις όποιες έχει παρακολουθήσει μέχρι σήμερα, τηρεί ήμερολόγιο, από τό όποίο μαθαίνουμε ότι ή ιδιότροπος αυτή Αμερικανίς έχει ως τά τώρα παρευρεθής σε 6.054 κηδείες!

— Θεέ μου, βλέπω! ψιθύρισε ό Έρνέστος.